



Wie heeft schuifdeurdienst?

Vakantie: het hoort leuk te zijn, maar dat is het niet (altijd). **Andries Molengraaf** weet waarom: zijn zoon (9) is autistisch en verstandelijk beperkt.

Weleens van de wegrenclub gehoord? Dat is een gezelschap van kinderen met de onbedwingbare neiging weg te rennen als ze de kans krijgen. Zodra onze zoon kon lopen, werd hij erelid.

Hij heeft autisme en samen met zijn verstandelijke beperking leidt dat tot veel dingen die je niet wilt. Waaronder dus wegrennen. Weg van prikkels of juist op zoek naar nieuwe. Altijd getrek aan je hand, altijd gegil als je vasthoudt, altijd gevaar als je loslaat. Als gezin konden we hierdoor jaren niet op vakantie. Maar drie jaar geleden, toen hij 6 was, had hij wat meer rust in zijn lijf. Dus ging het er eindelijk van komen. Terschelling. Terschelling stond, zo was onze

ervaring, garant voor het echte vakantiegevoel. De bootreis alleen al, hadden we zijn één jaar oudere zus beloofd, zou een belevenis worden. Dat werd het, maar anders dan wij bedoelden.

Schuifdeuren

Op de boot kwam een van zijn bijzondere voorkeuren bovendien: schuifdeuren. Daar was hij al langer door gefascineerd, wisten we. Maar wat wij ons níet realiseerden, was dat veerboten er tientallen hebben. Voor hem een droom. Voor ons een nachtmerrie. Want met elke druk op een magische schuifdeurknop zouden de mensen die daar in de buurt zaten, een koude windvlaag in hun nek krijgen. Niet één keer, maar de hele

reis. Twee uur lang.

Hem tegenhouden? Kansloos. Dat zou geleid hebben tot langdurig gekrijs. Dat wil je niet met honderden mensen om je heen. Dus kozen we voor de slappe weg van de minste weerstand: onopvallend faciliteren.

Om niet steeds dezelfde medepassagiers op de kille gesel van buiten te trakteren, leidden we hem van schuifdeur naar schuifdeur. Gelaten draaiden we onze schuifdeurdiensten. Beurtelings, want anders zat onze dochter alleen. De koude douche die de overtocht inmiddels was geworden, werd nóg ijziger toen een woedende man ons – zelfs na uitleg en excuses – toeschreeuwde dat wij allemáál niet spoorden.

Onbekommerd

Eenmaal op Terschelling ging het redelijk, naar omstandigheden. Onze zoon had niets meegekregen van alle stress aan boord. Goedlachs als (bijna) altijd, leefde hij zijn onbekommerde leventje. Genietend van

zee, strand, bos en zwembad. Daar waren we dan ook voortdurend te vinden. Want écht ontspannen in ons luxe vakantiehuis was er niet bij. Dat lag aan de badkamer die, hoe verzin je het, uitgerust was met ... schuifdeuren. Van glas! Esthetisch mooi, autistisch niet handig.

De terugreis was – we waren er de hele week bang voor geweest – een kopie van de heenreis. Zij het zonder de woedende man. Na twee uur schuifdeurendienst ploften we uitgewoond in de auto en wisten we het zeker: nooit meer Terschelling.

Toch zijn we blijven gaan. Dankzij de sneldienst, waarvan we het bestaan drie jaar geleden niet wisten. Dat is een catamaran zonder schuifdeuren, waarin je met gordels vastzit. Sindsdien varen we opgesplitst. Een van ons met de auto op de schuifdeurenboot, de ander met de kinderen op de autovrije catamaran.

Dit jaar weer. Naar een ander vakantiehuis. Met een douche-gordijn.